

In Memoriam

Onze lieve Mauro fan Mel's famke is niet meer in ons midden.

27-11-2005 08-05-2020

Na lang wikken en wegen hadden we besloten om toch voor een hondje te gaan. In een dierentuin kwamen we een echtpaar tegen met een leuk hondje. Het ras was ons toen nog niet bekend. Het was een Friese Stabij. We waren meteen weg van het ras. We zochten informatie op en verdiepten ons in het ras. We kwamen tot de conclusie dat dit het soort hond was dat bij ons gezin paste.

We gaven ons op bij de puppybemiddeling van de rasvereniging voor een bruin reutje. Er werd aangegeven dat er een lange wachtlijst was. Binnen een aantal weken ontvingen we al een telefoontje. In Zwolle was een nestje, maar geen bruine hondjes. We reageerden enthousiast en tussen kerst en nieuwjaar van 2005 reden we met ons gezin naar de fokker in Zwolle. Wat waren de kinderen blij dat we een Bijke kregen. Ze stonden te springen van geluk.

We waren meteen verliefd op die zwart/witte puppy's. We vielen voor een pup met een zwarte mantel. Wat waren we gelukkig dat we deze pup ook mee naar huis mochten nemen. Het nestje moest beginnen met de letter M. De naam hadden we zo gekozen: Mauro.

Wat een avonturen hebben we met je beleefd en wat een plezier en vreugde gaf je ons. Je was zo'n vrolijke hond, altijd blij als we thuis kwamen, altijd blij als we met je speelden en je was onvoorwaardelijk trouw aan je baasje. Jullie waren twee handen op een buik.

Mauro was als pup al zeer ondeugend. De herinneringen die we aan je hebben, zijn zo mooi. Je was nog maar kort bij ons en het vrouwtje ging voor de eerste keer sporten. Ze had je netjes in de bench gestopt, maar tijdens het sporten werd ze zo onrustig. Ze ging naar huis en vond je in de woonkamer voor de deur. Je was uitgebroken en je zat met een triomfantelijke blijk te kijken.

Of die keer dat we je in de bossen waren kwijt geraakt. Je liep zo graag vooruit, stond dan te wachten en op het commando van het jachtfluitje kwam je altijd weer netjes terug. Maar deze keer niet. Je was van de pad afgegaan en je kwam niet terug. We hebben een uur lopen zoeken. Plotseling stak er een hert over de op de pad. Die hadden we daar nog nooit gezien. Het hert was duidelijk geschrokken. Plotseling zagen we boven de struiken die witte, vrolijke staart. Je was weer terug. Een bramentak in je staart, helemaal nat en groen van de sloot. Waarschijnlijk was je vast komen te zitten en kon je niet loskomen. Gelukkig hadden we je weer gevonden.

Jachtraining met de baas vond je ook geweldig. Je deed alles voor de baas en een blokje kaas. Apporteren vond je geweldig. Je bleef netjes zitten wachten op het commando en ging dan vol enthousiasme aan het werk. Uiteraard had je ook altijd dat eigenwijze karakter van de Stabij in je. Soms kon je 10 meter voor de baas stoppen en dan de prooi neerleggen. Je keek de baas dan aan of je wilde zeggen: "Kom het zelf maar halen! Ik zet geen stap meer!"

Voor de kinderen was je een maatje. Als het niet goed ging op school, dan was jij er voor ze om hen te troosten. Ze konden ook alles met je doen.

Wat genoot je van het stukje stokbrood dat je altijd kreeg, als we klaar waren met bbq'en. Je ging dan op het gras zitten en Rob gaf je kleine stukjes brood. Heerlijk vond je dat.

Je was nooit ziek. Je bent eigenlijk alleen maar naar dierenarts geweest voor de jaarlijkse inentingen. Maar vorig jaar juni werd je ziek. Je kon nauwelijks op je benen staan. We gingen naar de dierenarts. Ze dacht in eerste instantie een nekhernia. Je kreeg pijnstillers en moest een middag blijven. De volgende dag ging het slechter. Je bewoog constant met je ogen alsof je aan het zoeken was. De dierenarts wist toen duidelijk wat het was. Je had last van je evenwichtsorgaan. Toch knapte je op en

werd je weer de oude, vrolijke Mauro. Lang wandelen was er niet meer bij, maar je genoot van de wandelingetjes.

De laatste weken van jouw leven waren wel heel waardevol. Vanwege de Corona waren we allemaal thuis. Je genoot enorm van alle aandacht die we je gaven. Je zat te wachten bij de gangdeur als het baasje boven ging werken. Je kwispelde als hij weer naar beneden kwam. Wat genoot jij en wat genoten wij. In ons achterhoofd hadden we al sinds vorig jaar dat het zo maar over kon zijn. We genoten van ieder moment met jou.

Maar 4 mei werd je weer ziek. De aanval was nog heftiger dan vorig jaar. De eerste dagen ging het wel weer wat beter, maar 8 mei zagen we geen vooruitgang meer. Je liep met je ziel onder je arm. Je achterpoten wilden niet meer en deden niet meer wat jij wilde. Je at niet en dronk ook nauwelijks. We zaten buiten te eten en waren klaar. Je ging netjes op het gras zitten en wilde een stukje brood. Maar we hadden wat anders op, dus dat hadden we niet. We gaven je een stukje ander brood, maar dat wilde je niet. Je at niets. Alleen die kleine stukjes kaas. Daar deed je alles voor. Deze at je nog met smaak op. We maakten nog wat foto's van je en je ging naar binnen. Maar plotseling kwam je naar buiten. Het leek dat erop dat je moest overgeven. Je kreeg het benauwd en zakte schuin weg met je achterwerk. We vingden je op en zagen dat het echt niet goed met je ging. We belden de dierenarts en konden meteen komen. Het tandvlees en oogwit waren zo wit als papier. Een inwendige bloeding, waarschijnlijk aan de milt. We konden niets meer voor je doen. Je keek ons zo mooi aan... Je gaf aan dat het goed was. Laura gaf aan dat je maar moest gaan spelen met opa, je knikte nog mooi met je hoofd, net alsof je het begreep. In onze armen ben je rustig ingeslapen. Het was zo fijn en het voelde zo goed dat we er met het hele gezin bij waren. Wat zullen we je gaan missen.

Lieve Mauro,

Nooit meer: Heeyyy poepert!

Nooit meer: Heeyy Mautje, ga je mee, plasje doen?

Nooit meer: Dag scheetje!

Nooit meer: Ga je mee een plasje doen?

Nooit meer: Wie laat er morgen M uit?

Nooit meer: Jouw stinkende scheetjes ruiken!

Nooit meer: Begroet worden als we thuis komen!

Nooit meer: Rondjes om de tafel rennen als je de auto hoorde en de baas terug kwam van het werk!

Nooit meer: De liefde en troost van je krijgen als het nodig was!

Nooit meer: Voor het raam staan als we weggingen thuiskomen

Nooit meer: Wandelingen maken!

Nooit meer: Met je kop naar je been gaan als we in het gangetje bij ons huis liepen na het uitlaten

Nooit meer: Het bakje kruidenkaas schoon likken

Nooit meer: Goedemorgen Mauro, en jij met je kop omhoog komt of in de keuken kwam kijken

Nooit meer: Aai over je kop en dan zeggen, lekker slapen, baasje gaat ook slapen

Nooit meer: Waar is je balletje?

Nooit meer: Mauro buitenslepen.

Nooit meer: Wie is daar Mauro, is dat het baasje?

Nooit meer: Een apport doen!

Nooit meer: Mauro; kom voor, zit, down, aan de voet, volg, foei, op je kussen,

Nooit meer: Mauro!

We zullen je missen lieve Mauro. Dank voor jouw liefde en onvoorwaardelijke trouw!